

Meningsfæller have sagt, hvad jeg ikke fik Lejlighed til, skal jeg — især da jeg heller ikke tror, at Afstemningen vil blive paavirket deraf — afholde mig fra at udtale mig yderligere derom. Jeg skal heller ikke forlænge den storpolitiske Debat lige over for dem, som have udtalt sig paa Basis af de Ytringer, som den ærede fungerende Ordfører lod falde i sit Foredrag ved Begyndelsen af Behandlingen af dette Budget. Denne Debat har antaget saadanne Former fra enkelte Sider, at jeg tror, jeg kan være fritaget for at gaa videre ind paa dette Spørgsmaal. Der er kun en enkelt Bemærkning, jeg vilde gøre over for en Ytring i Gaar af den ærede fungerende Ordfører, og det er det, som foranlediger mig til her at tage Ordet. Den ærede fungerende Ordfører fremkom med denne Ytring i Anledning af, at jeg havde udtalt noget om, hvad der havde været een af Hovedgrundene til Uenigheden mellem de to Ting i Jællsudvalget i Samlingen 1884—85. Den ærede Ordfører vilde ikke gaa ind paa den Betragtning, jeg havde gjort gældende, men henviste mig til en Udtalelse af det ærede Medlem for Storeheddinge (S. Scavenius), som — efter hans Mening — klart viste, hvad Ministeriet havde tænkt paa den Tid. Jeg vil dertil sige, at den Ytring, som er fremkommen fra det ærede Medlem fra Storeheddinge — jeg tror, det var kort efter, at han var afgaaet som Minister, men jeg husker det ikke saa nøje — jeg tror, at den maa staa for det ærede Medlems eget Ansvar; jeg vil i hvert Fald paa egne Vegne — og jeg tror ogsaa at kunne gøre det paa mine daværende Kollegers Vegne — protestere mod, at denne Ytring skulde være et Udtryk for den Stemning eller de Tanker, som Ministeriet i 1884—85 havde med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal. Jeg tror, den ærede Ordfører maa lade det staa fast som en Kendsgerning, at Hovedgrunden til, at Folketinget og Landstinget ikke kom til Enighed den 31te Marts 1885, var den, at Folketinget ikke vilde gaa ind paa et Forlangende fra Regeringens Side om en Bevilling, som kun angik det nødvendige til Bedligholdelse af det lovmæssige Forsvar. Naar derfor den ærede Ordfører, som ogsaa andre ærede Talere, af og til udtale, at de ere villige til at gaa med til alt, hvad der

er nødvendigt og kan tjene til en passende Udvikling af det lovmæssige bestaaende Forsvar, saa kan det vel glæde mig; men det kan ikke i synderlig Grad imponere mig. Jeg tænker bestandig: Vis mig din Tro af dine Gerninger. Den ærede Ordfører sagde ved samme Lejlighed bebrejdende til mig, at jeg ved de Ytringer, jeg havde brugt, var kommet ind paa det egentlige Hovedpunkt af den parlamentariske Konflikt. Han tænkte muligen paa Uoverensstemmelsen mellem Folketinget og Landstinget og Regeringens Mangel paa Vilje til at anerkende Folketingsparlamentarismens Princip, som var opstillet her. Deri har det ærede Medlem Ret; det var Hovedpunktet; men jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det var ham, der begyndte denne Diskussion; jeg fandt det ikke nødvendigt at begynde en saadan, og fra det ærede Medlem og hans Meningsfællers Standpunkt tror jeg heller ikke, det var ganske opportun at begynde den. Det ærede Medlem vil vist indrømme dette efter at have hørt, hvad der er fremkommet fra den anden Side. Hertil skal jeg indskrænke mig.

P. Solm: Det var i Anledning af nogle Ytringer, som faldt fra det ærede Medlem fra Lyngby (Colding), at jeg har bedt om Ordet for en kort Bemærkning. Det undrede mig noget, at det ærede Medlem kunde saa Lov til her at staa og brede sig over Indholdet af de socialistiske Skrifter. Noget lignende vilde næppe være blevet tilladt mig. Det, som han her fremkommer med om disse Skrifter, beviser imidlertid, at han aldrig har set noget som helst til disse socialistiske Skrifter eller har sat sig ind i dem. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at han havde staaet sig bedre ved at undlade at fremdrage det, som han lavede, da han stillede sig til Valg i Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds. Thi hvad gjorde det ærede Medlem der? Han mødte op med Beskyldninger mod Socialdemokratiet og mod, hvad der var skrevet i det socialistiske Partis Piceer, og da jeg saa ønskede at imødegaa ham, nægtede han og hans Dirigent mig Lejlighed dertil. Da jeg saa siden spurgte det ærede Medlem om, hvad det var for nogle Skrifter det stod i, kunde det ærede Medlem ikke vise mig et eneste saadant Skrift,